

[Egon Jensen.]

de fleste af de ønsker, som jeg på mit partis vegne fremsatte ved første behandling, har jeg al mulig grund til at være tilfreds.

Til de enkelte punkter i lovforslaget skal jeg gøre nogle bemærkninger.

Nr. 1 går ud på, at også deltidsarbejde på ned til 15 timer ugentlig nu lovfæstes. Gennem domstolsafgørelser har det været fastslået, at såfremt man var beskæftiget halvdelen af normal arbejdstid, måtte man betragtes som funktionær. Nu fastslås det ved lov, og dette har ikke mindst betydning for de mange udearbejdende gifte kvinder.

Arbejdsmarkedsrådets sekretariat har i sommeren 1962 foretaget en afgrænset undersøgelse af, i hvilken udstrækning handels- og kontorpersonale i private virksomheder arbejder kortere tid end normal arbejdstid. Man spurgte 21 virksomheder blandt banker og forsikringsselskaber og inden for engros- og detailhandel. I disse virksomheder var ansat 15.390, hvoraf 2.456 eller 16 pct. havde en arbejdstid, der var kortere end normalarbejdstiden. Af disse var 99 mænd, 221 ugifte kvinder, men ikke mindre end 2.136 gifte kvinder. Det viser, at der i høj grad er behov for at sikre, at funktionærstatus også kan opnås på deltidsarbejde ned til et minimumstital.

Nr. 2, som angår indførelse af skriftlig opsigelse for både arbejdsgiver og funktionær, finder jeg rigtig. Dermed fjernes enhver misforståelse med hensyn til, hvilken af parterne der har sagt op. Bestemmelsen om, at ansættelse på prøve i indtil 3 måneder følges af 14 dages opsigelse, betyder en naturlig ret for den ansatte.

Nr. 3 om erstatning i tilfælde af usaglig afskedigelse er en naturlig følge af, at der i 1960 mellem Dansk Arbejdsgiverforening og LO blev gennemført almindelige bestemmelser om sådanne erstatninger. Tilsvarende regler er gennemført for handels- og kontorfagets område og endvidere for betydelige funktionærorganisationer uden for dette område.

Bestemmelsen om, at funktionæren for at få erstatning skal være fyldt 20 år og have været beskæftiget uafbrudt i virksomheden i mindst 1 år før opsigelsen, finder jeg rimelig. Erstatningen kan i sådanne tilfælde andrage indtil 1½ månedsløn. Er funktionæren fyldt 30 år, kan erstatningen stige til 3 måneders løn, efter 10 års ansættelse i firmaet til 4 måneders løn og efter 15 års uafbrudt beskæftigelse til 6 måneders løn. Denne graduering efter anciennitet og dermed alder mener jeg er rigtig. Jo længere en funktionær er i et firma, des vanskeligere bliver det at skaffe sig nyt arbejde i tilfælde af afskedigelse. Det er ikke mindst dem i aldersgrupperne fra 35 til 40 år og opefter, der rammes uforholdsmæssig hårdt ved afskedigelse. Derfor må det også være dyrere — og måske endda endnu dyrere — at spille bold med disse menneskers eksistensmuligheder.

Det fremgår ikke af lovforslaget, hvor sådanne erstatningssager skal behandles, men af bemærkningerne og fremsættelsen ses det, at det er tanken, at disse sager skal behandles ved de almindelige domstole, for så vidt funktionæren ikke er dækket af et overenskomstområde. Hvis han er det, behandles sagen imidlertid i det nedsatte afskedigelsesnævns.

Under behandlingen af venstres og de konservatives forslag, ifølge hvilket erstatningssager skulle indbringes for sø- og handelsretten, fremkom jeg med et ønske om, at sagerne, hvis det var muligt, blev behandlet af organisationernes afskedigelsesnævns eller eventuelt af landsretterne for at sikre ensartethed. Efter de oplysninger, jeg fik under udvalgsarbejdet, er jeg tilfreds med det, der nu er foreslået. Venstre og de konservative har i deres forslag sat 3 måneders løn som maksimumserstatning, men den nu foreslåede maksimale 6 måneders løn er mere realitetsbetonet og giver en bedre beskyttelse for funktionærer med mange års beskæftigelse inden for samme virksomhed.

Lovforslagets nr. 4, som foreslår, at kvin-